

סדרת "עושים חיים" - קהילת "נהר דעה"

למלא את הארץ דעה | תורה ז' ח"ב אות ד'

שלום וברכה!

אנחנו ממשיכים בלימוד שלנו - ליקוטי מוהר"ן תורה ז' חלק שני, ונקרא עוד פסקה. הרבי דיבר מזה ש'עיקר השלימות של הנשמה היא', שהיא 'תשאר למטה גם כן', והאדם צריך להשאיר אחריו בנים ותלמידים שימשיכו את הדעת שלו, את העניין שלו בעולם. הדבר הזה, להשאיר בנים ותלמידים, נשמע דבר ששייך רק אנשים גדולים וחכמים, ולא לאנשים פשוטים כמונו, אבל פה רבינו אומר שהצווי להשאיר תלמידים שייך לכל אחד. איך? נקרא: "וְכָל אָדָם יָכוֹל לָקִיָּם זֹאת, לְהַעֲמִיד תְּלָמִידִים. כִּי כְּשֶׁשָּׁנִים מְדַבְּרִים יַחַד בְּיָרֵאת שְׁמַיִם, אֲזִי כְּשֶׁאֶחָד מֵאֵיר לְחַבְרוּ בְּאֵיזָה דְבוּר, נִחְשָׁב חֶבְרוּ אֶצְלוֹ בְּחִינַת תְּלָמִיד. וְלִפְעָמַיִם נַעֲשֶׂה לְהַפְּדָה, דְּהֵינּוּ כְּשֶׁאֶחָדֵי קָדָה הוּא מְקַבֵּל מִחֶבְרוּ אֵיזָה דְבוּר, אֲזִי נַעֲשֶׂה הוּא בְּבְחִינַת תְּלָמִיד לְגַבֵּי חֶבְרוּ. וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְזָהֵר, לְהִשְׁתַּדֵּל וְלַעֲסֹק בָּזֶה, כִּי לֹא תִהְיֶה בְּרָאָה לְשִׁכְתָּה יְצָרָה (ישעיה מו), כִּי צָרִיךְ כָּל אֶחָד לַעֲסֹק בְּיָשׁוּבוֹ שָׁל עוֹלָם, שְׂיִהְיֶה הָעוֹלָם מְמַלָּא מִבְּנֵי אָדָם, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (בראשית א): וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ, כִּי זֶה עֲקָר יֵשׁוּב הָעוֹלָם, כְּשֶׁהָעוֹלָם מְמַלָּא מִבְּנֵי אָדָם, הֵינּוּ מְבַנֵּי דְעָה. כִּי מִי שְׂאִין בּוֹ דְעָת, אֵינּוּ אָדָם כְּלָל כְּנ"ל.

נסביר: כל אדם מצווה על פריה ורביה, להוליד ילדים. והשורש של זה הוא שלכל אדם יש בחינה של "המשכת הדעת שלו" לעולם ז"א שכל אחד מאיתנו יכול להיות אבא, ורב שמלמד את הילדים או התלמידים שלו דעת, והם ממשיכים את הדעת הלאה.

ונסביר את זה ב 2 בחינות כפי המבואר בתורה.

אני משתמש ב"כלל הראשון" (שכל תורה בליקוטי מוהר"ן מבארת את עצמה מיניה וביה - המשך התורה מסבירה את ההתחלה וההפך. זה הכלל הראשון והמרכזי ב 18 כללי הלימוד בליקוטי מוהר"ן שעליהם נבנים השיעורים).

אופן אחד פשוט - לכל אדם ואדם בעולם יש אנשים מתחתיו שמקבלים ממנו דעת (שזה בעיקר הבנים שלו) ויש כאלה שהוא גם אבא שלהם, וגם הרב שלהם. ועיקר המצווה של "להעמיד בנים" - זה לגלות את הבחינה של האבא, והבחינה של הרב שיש אצל כל אחד ואחד מאתנו בתוכינו.

זה הבחינה הפשוטה שהסברנו בשיעורים הקודמים.

אבל פה יש חידוש יותר גדול, שגם כלפי אנשים שאנחנו נחשבים כתלמידים ובנים כלפיהם - שלכאורה רק הם משפיעים בנו, רבינו מחדש ואומר שהדבר מתהפך, שהבן והתלמיד משפיעים דעת ומלמדים את הרב והאבא.

כל אחד יודע שהבן יכול לגלות דברים באבא, שאפי' האבא לא יודע!

הדבר הזה מבואר בהמשך התורה באות ט' ובאות ז', והמשמעות של זה לחיים שלנו הוא שגם אדם גדול במעלה, יכול ללמוד דברים מסויימים דווקא ממי שמתחתיו, ואדרבא הוא רואה באנשים תחתיו מעלה הרבה יותר גדולה ממה שהוא רואה בעצמו.

למשל אתה יכול להסתכל על אנשים פשוטים ממך או פחות חכמים ממך (לפי דעתך..) מעלות גדולות שאין בך, ואתה אומר לעצמך ש'אלו הייתי במקום שלו לא הייתי מגיע לכאלה מדרגות גדולות ומעשים טובים ושכל כזה וכו' וכו'. זה משהו שאתה יכול ללמוד ולקבל מאנשים שהם תחתך, בנים ותלמידים או כל מי שיכול לקבל ממך דעת. זה נקרא "ומתלמדי יותר מכולם".

יש פה חידוש גדול שרבונו מגלה פה! שכל העולם הזה שאנחנו נמצאים בו, זה מערכת שלימה שכל אחד מקבל ומשפיע לשני. וזה הסיבה האמיתית של בריאת האדם. הרבי אומר שמה שכתוב בתורה "פרו ורבו ומילאו את הארץ" "מלאו את הארץ" זה למלאות את העולם בדעת בידיעה שה' נמצא פה, שזה בחינת 'מלא כל הארץ כבודו'.

ושיתגלה הדעת הזאת - שבעצם אנחנו נמצאים בעולם שכל הזמן אנחנו לומדים דעת, ומקבלים ונותנים דעת אחד לשני.

וזה נקרא ש"העולם מיושב מבני אדם"

מה זה "בני אדם"? מה ההבדל בין בני אדם לחיה?

חיה היא מה שהיא - היא לא לומדת מאף אחד, והיא לא מלמדת אף אחד.

כשאדם לא נמצא במערכת יחסים של **למידה** שלומדים אחד מהשני, ומקבלים אחד מהשני -

האדם עם אשתו, עם הילדים שלו, עם החברים שלו.. אז אנחנו נקראים בני אדם.

ואם אנחנו לא נמצאים ביחסי למידה - אנחנו לא נחשבים בני אדם, אנחנו נחשבים "דמות אדם",

'חיה בדמות אדם' כלשון רבינו, ח"ו.

אבל כשהמערכת יחסים שלנו היא כזאת שמקבלים ונותנים כל הזמן

(לא כל הזמן שאני נותן, ולא כל הזמן שאני מקבל אלא נמצאים בהתכללות, של קבלה ונותנה), וכך

האדם רואה את זולתו הן מי שמעליו והן מי שמתחתיו,

זה נקרא שהארץ 'ממולאת מבני האדם'.

ואת זה, את הדעת הזאת, את מערכת היחסים הזאת, רבינו פה בתורה הזאת רוצה להחדיר לנו.

שהאדם יהיה בנקודה פנימית שכל מי שהוא פוגש יהיה לו מה לתת לו אבל יהיה לו גם מה לקבל

ממנו. ואז זה נקרא שהעולם ממולא מבני אדם.

ז"א שהמעשה של 'הולדת בנים', זה לא רק להוליד ילדים, ההמשכיות של ההולדה הזאת -

מתקיימת בכל רגע ורגע. כל רגע שאתה נותן דעת או מקבל דעת אתה מקיים את המשך הפשוק

"ומילאו את הארץ"

יום הולדת זה לא רק פעם בשנה. בעצם צריך לחגוג יומולדת כל יום, כל שעה כשנולד אצלך דעת

חדשה, זה נקרא שאתה נולד מחדש.

כי מי שיעיין בפסוק (וזה כלל ה 11 מ 18 כללי הלימוד בספר, שכשרבינו מביא פסוק הוא מתכוון

שנפתח את המפסוק במקומו, ונבין איך דברי רבינו מוסברים בפנים)

"פרו ורבו ומילאו את הארץ" - ה'מלאו את הארץ' זה חלק מ'**הפרו ורבו**'. המצווה לא נגמרת ב'פרו

ורבו' צריך **למלאות את הארץ**, ה'מלאו את הארץ' היא שהארץ מתמלאת מבני אדם - וכל בני

האדם נמצאים במצב של 'בן' ותלמיד - קבלה ונותנה תמידית.

הקב"ה יעזור לנו שנזכה למלא את הארץ בדעה, דעה אמיתית. תודה רבה!

למעשה:

חפש\ אדם אחד לפחות שתוכל לקבל ממנו "דעת" - התחזקות בעבודת ה'. וחפש\ אדם אחד

לפחות (זה יכול להיות גם גדולים ממך!) להכניס בו גם 'דעת'.